

BİYOGRAFI

Yurtiçinde ve yurtdışında sayısız sergilere katılmış, ödüller almış çağdaş eğitimin hizmetinde olmaktan mutluluk duymuş bu çalışkan ve işine daima saygılı sanatçı bize yalnız sanatıyla değil, dışa dönük ama içte hep huzuru koruyan, karşılıklı anlayış ve sevgiye dayanan yaşamıyla da mesajlar verir. O'nun dünya sanatçıları arasında yer almasını sağlayan, işte bu sanatıyla özdeşleşmiş yaşamıdır.

Süleyman Saim Tekcan, 1940 yılında, Trabzon'da, orta halli bir ailenin oğlu olarak dünyaya geldiğinde, ne annesi Seher Hanım, ne de babası Temel Efendi O'nun, bir gün , çok sayıda baskı atölyesinin kurucusu, Türkiye'nin en önemli üniversitelerinden birinde öğretim üyesi ve uluslar arası üne sahip bir sanatçı olacağını düşünmemişlerdir herhalde.

Diğer çocuklarının olduğu gibi, oğullarının da eğitimine önem vermişler,iyi yetişmesinde hiçbir şeyden kaçınmamışlardır. Babası Temel Efendi Trabzon'un aydın kişilerindendir ve her zaman Tekcan'a örnek olmuştur. Dindar bir insandır ama asla tutucu değildir. Okuma yazma düzeyinin düşük olduğu bir dönemde O, Arapça ve Farsçayı iyi bilir. 'Müstantik muavini' yani bugünkü karşılığıyla, savunma yargıcı yardımcısıdır. Eğitimine devam edip uzmanlaşınca, adalet bakanlığı O'nu, dava vekili, yani o zamanlar avukat olmayan yerlerde insanların hak ve hukukunu mahkemede savunan kişi olarak tayin eder. Sesi güzeldir. İyi bir kuran okuyucusu ve yorumcusudur. Tekcan çocuk yaşlarında O'nunla camilere ve mevlutlere gider. Babasının kültürü ile yetişir. Bunun yanı sıra, eğitiminde önemli rol oynayan diğer bir etken ise içinde yaşadığı doğanın kendisidir. Yeşil ile coşmuş doğa, sanatçının bilinç altına işlenen eşsiz güzellikleri içinde barındırır. Tekcan sanatında ve yaşam tarzında bugünlere ait anıları yansıtabacaktır. Toprak kokusunun baş döndürdüğü, bitmez tükenmez yağmurların gürül gürül sulara dönüştüğü, ormanlar içine gömülmüş, sarp kayalıkların tepesine oturtulmuş büyüklü tapınak ve manastırların bulunduğu ülkedir burası. Yazın kır çiçeği koku, deli rüzgarların estiği yaylalara çıkılır. Fındık bahçeleri aralarında saklambaç, körebe oynanır. Ağaç dalından meyve yiyerek beslenilir. Tekfurçayır ve deniz kıyısında Kemer kaya Tekcan'ın anılarında yer eder. Yeşil Suların çamurunda tüm çocukluk zevkleri sonuna kadar yaşanır.

Tekcan bugünlerini şöyle anımsar, “Yürünebilecek her yere yürürdük. Çoğu zaman yalın ayak idik. Çamur en büyük oyuncağımızdır. Mahalle çocukları ile birlikte büyük çukurlar açar, bu çukurlardan çıkan kızıl çamurlarla arabalar, eşekler, atlar ve insan figürleri yapardık. Çok güzel çakılarımı vardı. İyi ağaç yontar, ahşaptan işe yarar bir şeyler yapardım.” İlk el becerileri sonsuz imkanlar sunan doğanın kucığında gelişir. İç ürperten taze sonbahar gecelerinde, lükslerle, torlarla bıldırcın avına çıkılır. Karadeniz'in meşhur bıldırcınlı pilavının yendiği kalabalık aile sohbetleriyle geçen akşam yemeklerini Tekcan, bugün değeri daha iyi anlaşılan bir bolluk içinde geçmiş çocukluk anıları olarak kaydeder.

İlköğretime, 1946-47 öğretim döneminde, Trabzon'un önemli eğitim yuvalarından İskender Paşa İlkokulu'nda başlar. Çalışkan ve akıllı bir öğrencidir. Okuma şevkini aileden alır. Üvey ve asıl kardeşlerle birlikte dokuz kardeşin çoğu eğitimci ve öğretmen olacaktır. Yetişmesinde O'na örnek olmuş iki insanı hep saygıyla anar. Bunlar okul müdürü Nafiz Karluk ve sınıf öğretmeni Zihni Karsan'dır. Buradan sonra Trabzon Lisesi orta bölümüne devam eder. Matematik, fizik ve geometride başarılıdır. Spor özel ilgi alanıdır. Doğanın kucığında özgürce yetişmiş bu çocuğun, atletik yapısı ve uzun boyu, futbolun yanı sıra basketbol ve voleybolda da başarılı olmasına etken olur. Resimle ilk tanışma bu okulda, dönemin iyi resim hocalarının desteği ile başlar. Kayhan Keskinok, şimdi Almanya'da yaşayan Zühtü Ellezoğlu ve Amerika'da yaşayan Zerrin Ekiner bunların arasındadır. Bu arada, kalabalık aile yaşamının yanı sıra getirdiği sorumluluklar da vardır. İşbölümü ve eve katkı ile Tekcan erken yaşlarda tanışır. Bu O'nu, ileride sorumluluklarını çekinmeden göğüsleyen, zorluklar üzerine yılmadan gidebilen, kararlı ve inatçı bir kişi yapacaktır. Okulun yanı sıra ve yazları 'Trabzon'un sesi' gazetesinde çalışmaya başlar. Tekcan orada çalışan, Naci Ağabey diye hitap ettiği bir kişi sayesinde dizgi, mizampaj ve baskı ile ilk defa burada tanışır. Gazetenin hazırlanmasından dağıtımına kadar her safhada etkindir. Bu dönemler eğitime en açık olduğu, çocukluk merakıyla pür dikkat her şeyi öğrenmeye çalıştığı ve en iyiyi yapmak için çaba gösterdiği dönemlerdir. Trabzon'un gazete bayiiine sık sık uğrayarak yeni gelen kitap ve dergileri karıştırır. Bir gün Michalengelo, Goya ve Rembrandt'ın hayatı ve sanatı ile ilgili üç kitap görür. Artık düşünüşünde başka ışıklar çıkmaya başlamıştır. Bu kitaplar ciddiyeyle tekrar tekrar baktığı, hep yeniden incelediği baş ucu kitapları olur.

Trabzon Lisesi orta okulundan sonra 1954-55 öğretim döneminde, öğretmen okulunda okumaya başlar. Öğretmen Okulu Atatürk ilkelerini özümsemiş ve inkılaplara candan bağlı hocaların yönetiminde, sanat ve el sanatlarını birlikte ele alan, düzeyli bir eğitim sunmaktadır o dönemler. Tekcan ağırlıklı olarak resim ve müzik üzerine eğilir. Suluboya ve yağlıboya tekniklerini burada tanır. Müziğin eğitiminde önemli bir yeri vardır. Tekcan, müziğin soyut bir ifade sanatı olarak insanı alıp bambaşka dünyalara taşıdığını hisseder. Müzik atölyelerinde koro çalışmalarına katılır. Mandolin ve fülüt çalmayı öğrenir. O günlerde filizlenen ve bugüne kadar gelen bir ilgi ile klasik müzik ve değişik etnik kökenli müzikle ilgilenir. Felsefe ve estetik dersleri serbest düşünme ve tartışma ortamlarını hazırlar. İş derslerinde ağaç yontular yapılır. Geniş bir

BIOGRAPHY

This artist, with his numerous exhibitions and awards, is happy also to have served the cause of education. Great as his respect is for work, he conveys messages also through a life which, through extroverted, always has maintained an inner peace. Indeed, if he has become a world-class artist, this is attributable to the union of his life and his art.

Süleyman Saim Tekcan was born in Trabzon in 1940; the son of a family of modest circumstances. It is unlikely that either his mother, Seher, or his father, Temel, could have guessed that their son would grow up to become the founder of many graphic workshops, that he would be a member of the faculty of one of Turkey's leading universities, or that he would attain international recognition for his artistic achievements. They strived to ensure that their son was given a good education- as they did with all of their children- and spared nothing towards attaining that end. Suleyman's father, Temel, was an enlightened man and always served as a model for his son. Pious but not reactionary, Temel had a good command of both Arabic and Persian at a time when literacy even in ones native tongue, was a premium. Temel Tekcan started out as an assistant examining magistrate. As he became more and more versed in legal knowledge, he was eventually appointed to the position of public defender, charged with safe-guarding the rights and interests of those who had no access to legal counsel back in the days when it was uncommon to find lawyers outside the big cities.

He is said to have a good voice and could both recite and interpret the Qur'an. While still a young boy, Suleyman Saim used to accompany his father to sermons at the mosque and to religious ceremonies. He was thoroughly steeped in his father's culture.

Another factor that played an important role in Süleyman Saim Tekcan's upbringing was the natural surroundings in which he lived. It was a setting that was not only exuberantly green but also embodied elements of incomparable beauty that deeply influenced his artistic subconscious. The memories of his boyhood days are reflected throughout Tekcan's life and his art. It was a boyhood spent in a land that was redolent with the heady scent of new-turned earth, a land with abundant rains which fed torrential streams, a land bedecked with temples and monasteries perched on inaccessible pinnacles buried deep within forests. In summers he would take to the lush highlands swept by balmy breezes and scented with wildflowers; in the hazelnut groves he would play hide-and- seek or blind-man's bluff. Fruit plucked fresh off the boughs was his nourishment. The vast meadow known as Tekfur Çayır as well as Kemer kaya down by the seaside both play a role in Tekcan's memories. Playing along the clay-laden banks of brooks fed by cool green waters, he experienced all the joys of childhood. Recalling those days Tekcan says "We'd go walking everywhere we could. Most of the time we were barefoot. Clay was the greatest of our toys.

From the clay, all the kids would fashion cars, donkeys, horses, and figures. I used to have these wonderful pocket knives. I was good at whittling and used to carve useful things from wood." These early skills flourished in the embrace of an endlessly bountiful nature. On bracing fall evenings he'd join quail hunts with lamps and nets. Among Tekcan's childhood memories are family dinners lively with conversation, where the local specialty of quail served on buttered rice was consumed in lavish quantities – a delicacy appreciated more today, than it was back then.

Tekcan was enrolled in primary school in the fall of 1946. He attended the Iskender Paşa school, one of Trabzon's leading educational institutions.

He was a hardworking and clever student having acquired a taste for learning from his family. Most of the nine children (stepchildren and otherwise) of the family were to go on to become teachers in various fields. Tekcan still recalls with esteem two people who served as role models in his education: one was Nafiz Karluk, the school's principal; the other was a classroom teacher, Zihni Karsan.

After Iskender Paşa, Tekcan went on to the junior high school division of the Trabzon lycee. He was particularly successful in mathematics, physics, and geometry and was very fond of sports. A tall, athletically-built youth who had grown up independently in natural surroundings, he had a talent for soccer, basketball, and volleyball. This school is also where Tekcan was first introduced to art and he began drawing under the tutelage of some of the leading art instructors of the day, among them Kayhan Keskinok, Zühtü Ellezoglul (who now lives in Germany), and Zerrin Ekiner (who now lives in the United States)

In addition to his studies, Tekcan was aware that being a member of a large family entailed responsibilities as much as it was a source of pleasure, and so from a very early age he helped with chores around the house and contributed what he could to maintaining the household. This not only taught him to assume responsibilities selflessly, but also developed in him a personality of conviction and determination that enabled him to deal with difficulties undaunted. While still studying, he began working for a local newspaper.; "Trabzon'un Sesi", and worked there during the summers as well. Thanks to one of the newspaper's staff-members, whom Tekcan refers to as "Brother Naci", he first became acquainted with typesetting, page layout, and printing. Tekcan was active in all aspects of newspaper publishing from initial preparation to delivery. These were the years when he was most malleable and amenable to education, when, with the wondrous curiosity of a child, he strove to learn everything and do his best. During his frequent visits to the newspaper distributor in Trabzon, he'd spend his time perusing through the newly-arrived books and magazines he found there. One day he came across three books about the life and art of Michelangelo, Goya, and Rembrandt. They sparked within him, the first glimmerings of new and different ideas.They were books to which he returned frequently for serious, close study; they became inseparable parts of his life.

After completing junior high school, Tekcan was enrolled –4.sıf in the local teacher-training school in the fall of 1954. This institution was in the hands of a staff of people who were devoted heart and soul to Atatürk's principles and reforms, and who offered a program of superior instruction in which arts and crafts were an integral part. Tekcan focused his own attention on drawing and music at the outset, and it was here that he was also introduced to painting in watercolors and oils. Music was also an important part of his education. Tekcan felt that music, as an art of abstract expression, was capable of transporting the listener to utterly different

1950'li yıllarda Süleyman Saim kardeşleriyle
Süleyman Saim in 1950's with his Sisters and Brothers

Soldan Sağa / From Left to Rigpht
Faika, Numan, Nigar, Süleyman Saim,
Hikmet, Hayrünisa, Melek, Arif

Annesi Seher Hanım
His Mother Seher Hanım

Babası Mehmet Temel
His Father Mehmet Temel

Ablası Hikmet Savaşkan ile
The Artist whit his Elder Sister
Hikmet Savaşkan

Sanatçı 10 yaşında
The Artist was 10 years old

1955, Süleyman Saim Trabzon'da arkadaşları ile
Soldan üçüncü kişi sanatçıya suluboyayı öğretene ve
sevdiren ağabeyi Coşkun Güner

Süleyman Saim with his friends in Trabzon.

The person third from left Coşkun Güner, is the beloved “brother”
who introduced him the water colors.

1968, Hasanoğlu Köy Enstitüsü Bahçesinde
Köy Enstitüsü arkadaşları ile

In thea garden of the Institution for villagers
with teaching members and friends

1963, Trabzon'da Sahnelenen Zafer Madalyası Oyunundan
A scene from the play “Medol of Honor” by Joshua Logan
(Rüştü Yanıoğlu ve İsmet Savaşkan ile)

genel kültür eğitimi alınır. Kitap maddi ve manevi değeri anlaşılmış bir malzemedir. Devletin öğrenciye verdiği kitap, okunduktan sonra tüketilmiş ve kenara atılan bir malzeme gibi israf edilmeden bir sonraki nesillere bırakılır. Paylaşmanın ve bir sonra gelen nesle karşı sorumlulukların önemi aşılanır. Tekcan'ın bugün de ister atölyesinde isterse özel yaşamında malzemeye karşı ekonomik ve tutumlu yaklaşmasının, artık malzemeyi her zaman geri dönüştürmeye çalışmasının o günlerde edinilen alışkanlıklardan geldiğini tahmin etmek zor değildir. Bunu kendi şöyle dile getirir, “ Şu atölyede (Artess Özgünbaskı Atölyesi) 200 gr'dan 800gr'a kadar Arche, Bristol, Canson, Fabriano gibi kağıtlar, üçüncü hamur, birkirilmiş gazete kağıtları ve eski defterlerden kalma yapraklarla birlikte yer alır. Kağıt atılmaz. Boyalar da öyle. İçi kurumuş olsa da atamadığım tüplerle doludur atölye. Bir gün bir şekilde o tüpleri yırtıp boyaları bir sıvı ile inceltirim de kullanırım diye bekler onlar. Bunlar çocukluk eğitimimden kalma alışkanlıklardır.”

“Varlık” dergisi edebiyatla, güncel politik olaylarla, kültür hayatıyla ilgilenen gençlerin elinden düşmez bu dönemde. Tekcan da bu gençlerdendir. Hasan Ali Yücel döneminde Milli Eğitim Bakanlığı'nın Vedat Günyol, Sabahattin Eyüboğlu ve daha pek çok edebiyat adamının çevirileri ile yayınlanan kitaplar, özellikle de tiyatro çevirileri Tekcan ve arkadaşları tarafından ilgi ile okunur. Bu kitaplar, düşünceyi zorlayan, hararetle tartışılara kaynak olur. Gençler sorarak, eleştirerek, tartışarak yollarını çizmeye çalışırlar. Tekcan bu günleri şöyle anımsar, “ Öğretmen Okulu döneminde hocalarımızın da teşvikiyle, ‘Varlık’ dergisiyle tanışıyoruz. Bu dergi o zamanlar yetişmemizde belki de en önemli etkenlerden biri oluyor. Ciddi eğitimcilerin elinde yetişirken Varlık dergisi düzeyli çizgişiyle bu eğitimin adeta devamı gibi...Aynı dönemde milli eğitimin çıkardığı çeviri kitaplar bizim el kitaplarımız oldu.”

Yaz tatilleri çalışarak geçer. Sürmene, Arsen, Araklı, Yorma ilçelerinin pazarlarından yumurta ve taze sebze alınır, şehirde satmaya gelinir, bağ bahçeyle uğraşılır. Sepetlerle fındık toplanır, bu yörelerin önemli geçim kaynağı tütünçülükle ilgili işlerde çalışılır. Tütün ipliğe dizilir, tavalara takılır, geceleri tütün damllarına yerleştirilir, gündüzleri güneşe yayılır ve kurutulmaya bırakılır. Tüm bu işlerde fiziksel güç gerektiği gibi, titizlik ve el becerisi de gereklidir. Bahçe işlerinde aile birlikte çalışır. Dayanışma ve yardımlaşma, hayatın paylaşılması işlerin üstesinden gelinmesi için ön şarttır. Tekcan'ın bu dönemler zamanını en çok alan bir diğer uğraşı ise balıkçılıktır. Bunu şöyle anlatır, “ Bir kayığım var o zamanlar. Göküzünün bol yıldızlı olduğu gecelerde İstavrit, zargana, torik ve lüfer avlamak üzere akşamın erken saatlerinden itibaren denize çıkıyoruz. Bir yandan gecenin ılık ve taze havasında kayıkta kurulmuş mangalda ızgara balıklar pişiriliyor. Kasalarla avladığımız balıkları da sabah erkenden balıkhaneye getiriyoruz. Gençlik dönemimin belki de en çok zamanımı alan ama bir o kadar da keyif duyduğum yaşam biçimini balıkçılık oluşturmuştur.”

Tekcan Öğretmen Okulu'nu bitirdiği yıl, 1957-58 döneminde büyük bir hayal kırıklığı yaşar. Liseyi bırakıp Öğretmen Okulu'na devam etmiş olmaktan neredeyse pişmanlık duymaktadır çünkü Eğitim Enstitüsü'nden başka bir kurumda eğitime devam etme şansı yoktur. Oysa, O hırslıdır; her ne kadar öğretmenlik mesleğinin kutsallığını, bu yıllar içerisinde anlamışsa da üniversiteye gitmek belki başka bir alanda şansını denemek ister. Zaman kaybetmeden eylül ayında liseye yazılır ve dışardan devam ederek pekiyi derece ile mezun olur. O dönemlerde Türkiye'de liseyi pekiyi derece ile bitiren gençlere, istedikleri fakültede eğitim açıktır. Ancak maddi nedenlerden dolayı Tekcan, yine de yatılı eğitim veren Gazi Eğitim Enstitü'sü sınavlarına girmeyi tercih eder. Bu seçimi önceleri zoraki görünse de aslında öğretmenlik mesleğini zaten benimsemiştir.

Gazi Eğitim Enstitü'sündeki eğitim düzeyi, üniversitelerle boy ölçüşecek kadar iyidir. Hocalar seçilmiş, konularında uzman kişilerdir. Refik Epikman (resim,desen) , Şinasi Barutçu (grafik), Veysel Erüstün (iş teknolojisi) , Mustafa Tömekçe (resim, desen) , Hidayet Telli (mukavva, cilt) , Muammer Bakır (modelaj) , Nevide Gökaydın (grafik) ve Nurettin Can Gülekli (sanat tarihi, estetik) ve Hüseyin Özcan (resim bölüm başkanı ve yazı dersi) Eğitim Enstitüsü çatısı altında eğitim veren değerli hocalardır. Spora yönelmek istemesine karşın, o dönem geçirdiği bir apandisit ameliyatı nedeniyle, tesadüf eseri resim bölümüne kaydolan Tekcan, 1958-61 yıllarını kapsayan bu eğitim dönemini şöyle anar, “Bir rüya gibiydi. Beden Eğitimi, Resim, Müzik, Fen, Edebiyat, Matematik, Coğrafya, Tarih bölümlerinin olduğu, konferans salonları, spor salonları, tiyatro ve müzik anfilerinin bulunduğu müthiş bir atmosfer. Devletin bize tanıdığı olanaklarla fevkalade bir dönem geçirdik. Kızlı erkekli bir yatılı okulda konserler, operalar, tiyatrolar...

Sanatla iç içe yaşamının ne büyük bir keyif olduğunu bu dönemde anladım. Bugünkü gençlerin böyle çok katmanlı ve iç içe bir eğitim alma olanakları maalesef kalmadı. Mesela hiç unutmuyorum, sanat tarihi ya da estetik dersi okuyorduk, bir ‘Einfühlung’ anlatılıyordu bize. İnsanın tabiat olayları içinde erimesi, kendini tabiatın bir parçası gibi hissetmesi, bulutlarda gezinmesi, bütün bunlar, düşünüyorum da, şimdiki çocukların yaşamadığı zevkler ve keyifler. Bunlar olmanınca da bazı şeyler eksik oluyor doğal olarak. Sanatçı için bu deneyimler koşulsuz var olmak zorunda.”

Eğitim Enstitüsünde öğretim, usta-çırak esaslı olarak devam eder. Zanaat ve sanat el eledir. İş atölyelerinde malzeme tanırın. Malzemenin nasıl işlenmesi gerektiği, sanat eserine dönüşmeden önce hangi işlemlerden geçmesi gerektiği en ince ayrıntısına kadar öğrenilir. İşlevsellik ve estetik kaygılar aynı potada eritilmeye çalışılır. Düşünsel edimle, el becerisine dayalı edim aynı değerde yansımaları bulur sanat eserinde. Bu, o zamanlar eğitim enstitülerine özgü eğitimin felsefesini oluşturur. “Gazi Eğitim yıllarımı hiç unutmuyorum. O yıllar çok güzel yıllardı. Birçok yüksek öğrenim kurumunda, orta öğretimde hocalık yaptım şunu gördüm;

worlds. He joined the school's chorus and also learned to play the block-flute and mandolin. The love for music that was nurtured back then continues still, with an interest in classical and a wide variety of ethnic music. Classes in philosophy and aesthetics made him ready to participate in free-wheeling debates. Classes in the crafts were devoted to wood-carving. Cumulatively, he was given an education broadly based in culture. Books were something whose material and spiritual worth were well appreciated: government-provided books were not something to be tossed away after being read but instead were passed on to the next generation. This instilled the value of sharing as well as the importance of one's responsibility towards future generations. Even today, Tekcan's attitude towards materials is characterized by economy and thrift both in both his professional and private life. One would not be amiss to attribute this approach of always putting even scrap to good to use as habits that were inculcated during these early years. In his'own words ‘Here in this studio (Çamlica Sanatevi), you'll find sheets of 200-800 gram Arche, Bristol, Canson, and Fabriano stacked side by side with the cheapest-garde paper as well as old newspapers and pages from notebooks. Paper is not something you throw away. Neither is paint. The shop is full of old dried-out tubes waiting for the day when I get a chance to tear them apart, pry out the paint, thin it out, and make use of it. These are habits I acquired as a young student.’

These were the years when the magazine “Varlık” was indispensable reading for any young person interested in literature, politics, or culture and Tekcan was no exception. Tekcan and his friends also eagerly devoured the translations of the classics of European literature-particularly plays-by Vedat Günyol, Sebahattin Eyüboğlu, and many other literary figures that were published by the Ministry of Education during the tenure of Hasan Ali Yücel. Such works were a source of ideas and inspiration that forced one to think and also stimulated lively debate. Questioning, criticizing, and disputing, these youths were striving to lay out the courses of their own lives. Recalling these days, Tekcan says “While attending the teachers' school and with our instructors' encouragement we became acquainted with “Varlık”. It's likely that magazine was one of the most important factors contributing to our development then. We were already in the hands of people seriously devoted to education and this top-notch magazine was like an extension of our schooling. The translations of classics that the education ministry was publishing at the time, became our manuals. Affordably priced, these novels, plays, and stories translated by such authors as Vedat Günyol and Sebahattin Eyüboğlu were books that we read enthusiastically.”

During the summer school breaks, he worked. Fresh eggs and vegetables brought up from village markets in Sürmene, Arsen, Araklı, and Yorma were resold in town. Truck gardens, orchards, and vineyards needed cultivation. There were hazelnuts to be gathered by the basket. Tobacco-farming is an important source of livelihood in the region and there was always work to be done, stringing tobacco up to dry, moving the strings into sheds at night, and putting them back out into the sun next morning so that the leaves would dry properly. It was physically arduous work but it also imposed demands on one's attention and dexterity. Gardening on the other hand, was a family affair. Solidarity, cooperation, and sharing were the prerequisites for overcoming any task. Another occupation to which Tekcan devoted himself assiduously during this period was fishing: “I had a reel of my own then. We'd set out to sea during the early evening hours and spend all night taking fishing for scad, gar, bonito, and bluefish under a sky brilliant with stars, the breeze cool and fresh. We'd light a charcoal brazier in the boat and cook part of the catch for ourselves. Crates filled with the rest were rushed to the fish-market by daybreak. During my youth I probably spent more time fishing than doing anything else. I doubt whether I ever enjoyed another way or life as much as I did that of a fisherman.”

As the 1957-58 academic year approached however, during the last half of teacher-training school, Tekcan was confronted by a fact that now seemed so unpleasant that he came close to regretting his decision to leave lycee and enroll at the teachers' school: without a lycee diploma, there was but a single avenue through which he could continue to pursue his education: The Education Institute.

Although he had come to appreciate the sanctity of the teaching profession during his years at the school, Tekcan nevertheless now aspired to university and to perhaps testing his mettle in other fields. Losing no time, he re-enrolled himself as an extension student in lycee that fall and completed this final year, graduating with honors. In those days, students who graduated lycee with honors had the pick of any school they wanted to attend. For financial reasons however, Tekcan ended up sitting for the entrance examinations to the Gazi Teacher Training Institute since he would be able to attend that school as a boarder. This decision, though, was not as forced as it may seem; Tekcan had come to realize that teaching was the profession he wanted to pursue.

The quality of education at Gazi matched, by comparison, that of a university because its faculty-members were all distinguished experts in their fields:

Refik Epikman (painting and drawing), Şinasi Barutçu (graphic design), Veysel Erüstün (technology), Mustafa Tömekçe (painting and drawing), Hidayet Telli (bookbinding), Muammer Bakır (sculpting), Nevide Gökaydın (graphic design), Murettin Can Gülekli(art history and aesthetics), and Hüseyin Özcan (head of the painting department and also a composition instructor). The Gazi art department was under the watchful tutelage of such accomplished hands. Tekcan had originally hoped to go into education however due to a sudden bout of appendicitis and surgery, he enrolled in the art department. Tekcan recalls the years (1958-61) at Gazi saying ‘It was like a dream. I tell everyone that. The school's program was coeducational and everything we boarding students needed for our education was provided. We had physical education; we had classes in art, music, science, literature, mathematics, geography, and history. There were lecture halls, gyms, a theater and an amphitheatre for concerts. It was a terrific environment. Thanks to the publicly-funded means put at our disposal, we had an incredible time. We attended concerts, operas, theatrical performances. These were the years when I discovered how pleasurable a life intimately filled with the arts could be. It's a pity that young people today no longer have a chance to get such a personal and wide-ranging education. I still recall the first time we were instructed in the concept of “Einfühlung”- it must have been in art history or a class in aesthetics. The sublimation of a person into natural events, the sense that he is a part of nature and is able to fly and drift among the clouds... I don't suppose students today get a chance to experience such pleasures or delights and without them, there's just something missing of course. For an artist however such experiences are absolutely essential”

The Gazi educational program was based on the master- apprentice system. Students were trained not just in the theoretical aspects of art but also in the nuts-and-bolts of the craft as well. In real workshops they handled and became familiar with materials, discovering for themselves not only their properties but also the smallest details of the process through which materials must pass in order to be transformed into a work of art. Functional and aesthetic considerations were to be fused into their training and in the products of their art, as both conceptual

1959, Gazi Eğitim Enstitüsü Bahçesinde
In the garden of Gazi Teacher Training Institute

1959, Gazi Eğitim Enstitüsü'nde Sınıf Arkadaşları ile
In the Gazi Teacher Training Institute with classmates

1963, Gazi Eğitim Enstitüsü Diplomasını
Bölüm Başkanı Hüseyin Özcan'dan alırken
Receiving his Gazi Teachers Training Institute Diploma from
the Head of the Department, Hüseyin Özcan

Sevmek Zamanı Filminden / A scene from the film
(Sema Özcan, Müşfik Kenter, Süleyman Saim Tekcan)

o dönem Gazi Eğitim Enstitüleri Türkiye'deki tüm üniversitelerden eğitim standardı olarak yüksekteydi. O da şuradan ileri geliyor: Atatürk'ün bu okula özel bir ilgisi vardı. Öğle yemeklerini bu okullarda yedik. Hocalar seçme insanlardı. Mesela Akademi'de olmayan neler vardı bir düşünelim; akademi severek çalıştığım kurumumdur. Yani uğruna yıllarımı verdiğim, saygı duyduğum, geleneği olan bir kurum. Ama, bizim, o zamanlar resim dersi içerisinde ‘iş dersi’ adı altında bir ders okumamızın da bir mantığı vardı. Metali, bakın, pirinci, tenekeyi, bronzu tanıyorduk. Bunları kesen, biçimlendiren aletleri tanıyorduk. Bu metallerin desidasyonunu öğreniyorduk. Bu, eğitimin önemli bir parçasıydı. Ağaç atölyesi ki, ağaçların yaşlanını, ne yönden kesilmeleri gerektiğine kadar en ince bilgileri alıyorduk. Alçı atölyesi, modelaj atölyesi, cılt atölyesi vardı. Tuvallerimizi kendimiz yapıyorduk. Avrupa'daki birçok sanat atölyelerindeki gibi her detay öğreniliyordu. Akademi eğitiminde bu yok. Günümüzde bu nedenle beceriye dayalı çalışmalara fazla prim verilmeyen, hatta bunların aşağılandığı görüşler üretilebiliyor. Kimsenin üretilen işlerin düşünsel boyutunu küçümsemeye hakkı yoktur. Onun yüceliği, işe getirdiği kalite ortadadır. Ancak emeğin veya becerinin getirdiklerini de önemsemek gerekir. Bunlar bir arada oldukları zaman, bana göre, sanat üstün bir düzeye gelebiliyor.

Gazi Eğitim Enstitüsü'nden enerji dolu ve idealist bir eğitimci olarak mezun olan Tekcan, o dönemlerde, tiyatroya ilgisini hiç kaybetmez. Trabzon'da, 1963-64 yıllarına rastlayan yedek subaylığı sırasında belediyein tahsis etmiş olduğu bir binada, Burhan Oltan, Haluk Ongan, İsmet Savaşkan ve Rüştü Yanıoğlu ile birlikte, Joshua Logan'ın 'Zafer Madalyası' adlı oyununu sahneye koyar. Tekcan Mr. Roberts rolündedir. Bu oyun başarıyla 6 ay boyunca Trabzon'un bu amatör sahnesinde oynanır.

Tekcan, 1968 yılında İstanbul Atatürk Enstitüsü'nde göreve başlayana dek Anadolu'nun çeşitli il ve ilçelerinde görev alır. Artvin tayininin çıktığı ilk ildir. Arkadaşlarının birçoğu batıya tayin olmaya can atarken O, Anadolu'da öğretmenlik yapmaktan büyük keyif alır. Buralarda edindiği izlenimler ve folklorik kültüre ait deneyimler sanatına dönem dönem yansıyacaktır. Artvin'de, öğrenciler ve eğitimcilerle birlikte ‘Ödül’ dergisini çıkartmaya başlar. Baskı resim çalışmaları başlamıştır. Derginin resimleri linole oylur. Bunun yanı sıra Tekcan, İstanbul'da ‘Varlık’ dergisine, Trabzon'da da ‘Kıy’ dergisine, zaman zaman basılmak üzere linol kesim resimler gönderir. Bir yandan da, yoğun bir tiyatro dönemi yaşanır. Çeşitli eserler öğrencilerle birlikte sahneye konulur. Bugünleri Tekcan şöyle anlatır: “ Ben Artvin'e çok sevinerek gittim. Bir yılım geçti Artvin'de. Buraların Atabar diye meşhur, biraz Kafkas, biraz Karadeniz arası folkloru vardı. Çocuklarla bu Kafkas karışımı oyunları öğrendik. Bir yandan basketbol, voleybol oynuyor, jimnastik yapıyor, bir yandan da oraların folkloruyla iç içe yaşıyorduk. Çocuklarla aramızda müthiş bir iç içelik vardı ve ‘Ödül’ adlı dergiyi hep beraber çıkanyorduk. Öğretmen okulu öğrencileri, hocaları, hepsi yazılar yazıyordu. Tiyatro oyunları sahneliyorduk. Çocuklar bu tür kültürel faaliyetler içinde yetiştiriliyordu.”

Bu yıllarda yine bir tesadüf eseri Tekcan, Metin Erksan sayesinde sinema ortamının içinde bulur kendisini. ‘Ses’ mecmuasının açmış olduğu yarışmada ikincilik aldıktan sonra rejisörlerden teklifler almaya başlar. Metin Erksan'ın ‘Sevmek Zamanı’ filminde rol alır. Türk Sineması'nın zorluklar içinde olduğu, sıkıntılı bir dönemdir. Tekcan, sinema dünyasının kendisine göre olmadığına karar verir. Ama sinema sevgisi, O'nun Sami Şekeroğlu'nun, yoğun çalışmalarla kurduğu ‘Sinema 7’ adlı kulübe her zaman destek vermesini sağlayacaktır. Arşiv kurma çalışmaları esnasında, önde gelen yabancı rejisörlerin filmleri tekrar tekrar izlenir. Fellini, Bergman favori isimleridir.

1967 yazında Tekcan, Trabzon'da 6x9 cm'lik bir fotoğrafta gördüğü güzel bir hanımı bulmak üzere İstanbul'a doğru yola çıkar. Emel Hanım'ı görür görmez O'na aşık olur ve hemen evlenmeye karar verir. 1968 Ocak ayında evlenen çiftin, aynı yıl içerisinde Elvan ve beş sene sonra 1973'te Eda adlı iki kızları dünyaya gelir. Babasına ve ailesine bağlılığıyla bilinen Elvan, Boğaziçi Üniversitesi'nde Ekonomi ve İşletme okuduktan sonra, Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde , ‘Sanat Yönetimi’ konusunda hazırladığı tez çalışması ile yüksek lisans derecesini almıştır. Bu alanda akademik ve profesyonel çalışmalarını halen sürdürmektedir. Özgürlüğüne düşkünlüğü ile bilinen Eda ise, babasının yolundan giderek, Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi, Grafik Bölümü'nü birincilikle bitirir, aynı okulda yüksek lisans derecesini alır. Tekcan, bugün her iki kızı ile birlikte gerek kurucusu olduğu müzenin yönetimini, gerekse özgün baskı atölyelerinde sanat çalışmalarını sanatçı meslektaşları konumunda beraberce sürdürmektedir.

Tekcan'ın özgün baskıdaki yoğun çalışmaları, 70'lerin başına rastlar. Gazi Eğitim Enstitüsü'nün birinci yılında, tesadüfen Trabzon'da Haluk Ongan'la beraber, bir Fransızca kitaptan takip edilerek yapılan ilk serigrafi denemeleri ile başlayan ve ufak tebrik kartları ötesine geçmeyen baskı macerası, 1970-71 yılları arasında Almanya'da baskı üzerine yaptığı çalışmalarla ciddi bir boyut kazanır ve bu deneyim sanatına ve eğitimciliğine bundan sonra yeni bir yön verir. İlk serigrafi denemeleri ile ilgili Tekcan şunları anımsar; “ Sene 1958, Gazi Eğitim'den az çok bildiklerimle, çok Fransızca bilen Haluk Ağabey ile Fransızca bir kitaptan takip ederek, Trabzon folklorüyle ilgili yaptığım desenleri, çizimleri basıyoruz. Yılbaşı veya bayram tebriği olarak, bunları sonra birçok yerlere postallıyoruz. O tebriklerden bir tanesini bir gün, ‘Horon Çayı’ adıyla piyasaya çıkan bir çay kutusunun üzerine basmışlar. Arkadaşlar bana haber veriyorlar. Bunu, şimdi Nazım Hikmet Vakfı başkanı olan Prof. Aydın Aybay'a anlatıyorum. Av. Aydın Ağabey ‘Bunda iş var. Bundan para alabiliriz’ diyor. Adamlarla 1000 TL’lik bir telif ücretinde anlaşıyoruz. Hiç unutmuyorum. Bir de, iki-üç yıl

and physical renditions were reflected with equal weight. This was, in those days, an informing philosophy that was unique to the educational programs of the teacher-training-institutes. “I’ll always remember my years at Gazi,” says Tekcan. “Those were fine years indeed. I’ve taught in many different places ranging from junior high-schools to universities and I’ve discovered one important fact: the standards of education at the Gazi school in those days were higher than those of any university in Turkey. There’s a reason for that. During his lifetime, Atatürk devoted his personal attention to that school. He’d even have lunch there. The cadre of teachers was very distinguished.

Just think about what we had there that’s missing here at the Academy. Mind you the academy is a place that I’ve worked with love. It’s an institution to which I’ve devoted years of my life and for which I have abundant respect. It’s an institution with an ethos and a past. At Gazi we had a shop class that taught the working of materials. And there was both a reason and a logic to this. That was where we became familiar with copper, brass and bronze; where we used tools and applications to cut and shape these metals and learned how to treat them. That was an important part of our education. We had a woodworking shop too, in which we even learned to determine how old a tree was and even the finest details of the best way to cut it down. We had a plaster shop, a modeling shop, a bookbinding shop. We even used to make our own painting canvases.

Every detail was taught and learned just like in many European art schools. Academy training, on the other hand, has none of these. This is why nowadays work that demands dexterity and skill commands little in the way of respect and can sometimes even be disparaged. Nobody had the right to belittle the conceptual dimension of any work that is performed. The importance of this becomes apparent in the quality of what is produced; but the contributions of labor or skill must not be diminished. As far as I’m concerned, it’s when these all come together that art is attains superiority.”

Tekcan graduated from Gazi as an energetic and idealistic young teacher. The love of the theatre that he discovered there never left him. While doing his military service in Trabzon in 1963-64, he staged a production of a Turkish translation of Joshua Logan’s “Medal of Honor” on premises provided by the local municipality. Burhan Oltan, Haluk Ongan, İsmet Savaşkan, and Rüştü Yanıoğlu were also involved in the performance in which Tekcan played the role of Mr.Roberts. This amateur production had a successful run of no less than six months.

After discharge from the army, Tekcan served as a teacher in many different locations around Anatolia until finally taking a position at the Atatürk Teaching Institute in 1968. Artvin was his first assignment. Positions in the western part of Turkey were the most sought after but Tekcan always took great pleasure in teaching all over Anatolia. The impressions gathered during his sojourn in such places were subsequently to emerge time and time again in his art. While in Artvin, Tekcan-along with a number of his colleagues and some students- began publishing a magazine called “Ödül”. This would be his first contact with prints: the magazine’s illustrations were carved into linoleum and then block-printed. Soon Tekcan began sending linoleum-cuts to “Varlık” in İstanbul and also to “Kıyı”, a magazine that was published in Trabzon, where they were printed from time to time. Theater continued to be an important occupation as well. Performances were organized with student participation. Tekcan recalls these days saying, “I was elated when I learned I would be going to Artvin. I spent a whole year there. There’s a local folklore there called “Atabar” that’s a bit Caucasus, a bit Eastern Black Sea; and with the kids we learned its traditional dances. We became quite versed in the culture while also teaching basketball, volleyball, and gymnastics. We were tremendously close with our students and that relationship was the inspiration for “Ödül”. Everybody -students and teachers alike- wrote for it. We also put on plays. This is the cultural setting in which these students were being educated.”

This is also when, somewhat by chance and also with a little help from Metin Erksan, Tekcan suddenly found himself on Turkey’s cinematic scene. A magazine called “Ses” held a contest in which Tekcan earned second prize, and this was followed by acting offers from directors. Tekcan subsequently accepted a role in Metin Erksan’s “Sevmek Zamanı”. At the time, Turkish cinema was going through a very difficult period and lacked nearly everything in the way of material resources. Tekcan finally decided that this was not a world he wanted to be in. Nevertheless his love for the cinema was to encourage him to lend his unstinting support to the formidable efforts of Sami Şekeroğlu to set up the ‘Sinema 7’ club. During the establishment of its archives, he viewed films by leading foreign directors time and time again. Fellini and Bergman are two Tekcan’s favorites.

In the summer of 1967 Tekcan set out for İstanbul in order to track down a lovely young lady whose 6x9 cm. photograph he’d seen in Trabzon. He found her and it was love at first sight. Süleyman and Emel decided at once to get married. The ceremony was held in January 1968. That same year their first daughter – named Elvan –was born . Elvan was followed by a second daughter –named Eda –six years later in 1974 Elvan, who is known for her devotion to her family and her father, earned her undergraduate degree from the Department of Economics and Business Administration of Bosphorus University, then went on to do post-graduate work in the Department of Art of Marmara University, where she is currently preparing her thesis on the subject of art and marketing. Eda is known for her independent spirit, and having chosen to follow the path of her father, ultimately pursued and completed her master and phd degree in graphic design at Mimar Sinan University Fine Arts Faculty.

Tekcan’s first serious involvement in original prints was in the 70’s. As a freshman student at Gazi he had accidentally come across a book in French on the subject and together with Haluk Ongan he had done a little serigraphy following what the book said. These tentative attempts however never went beyond the printing of small greeting-cards. With two years (1970-71) of study on the subject of print techniques in Germany however, Tekcan’s interest in the field blossomed. His work and experience there were to open up a new dimension for him as an artist and as an educator.

Tekcan recalls that early work in serigraphy saying “ It was 1958. Haluk (whose French was excellent) and I (making use of what little knowledge I had of the subject at Gazi) followed the instructions in this French book and made prints of some drawings I had done on the subject of Trabzon folklore. We sent them out everywhere as New Year’s and holiday greeting cards. I later learned from some friends that one of these images was used as a design for the label on the cans of a tea that were new to the market, then. I happened to mention this to Professor Aydın Aybay, who’s now president of the Nazım Hikmet Foundation, and Aydın said to me “ They can’t do that without paying you for the copyright.” We got in touch with them and came to an agreement on a copyright fee of a thousand liras.” (About \$ 350 in today’s money). “On another occasion, about two or three years ago, my wife and I were strolling down İstiklal Street and suddenly Emel excitedly drew my attention to a

1967, Emel Tekcan

1967, Süleyman Saim Tekcan

2004, Sanatçı Kızları Eda ve Elvan ile birlikte
The Artist with His Daughters Eda and Elvan

1980, Söğütlüçesme'deki Atölyesinde / The Artist Studio in Söğütlüçesme (İsmail Avcı, Cihat Burak, Elif Naci, Mehmet Nalan, Veysel Erüstün, Malik Aksel, Şinasi Barutçu)

1986, Dakka, Bangladeş Bienali'nde Sanatçı Dostlarla With Artist Friends at the Dakka - Bangladesh Biennial

1988, Irak, Bağdat / Iraq, Baghdad (Adnan Turani, Kayhan Kesinok, Mürşide İçmeli, Nevzat Koral, Remzi Savaş)

1988, Aziz Nesin Vakfı Bahçesinde In the Garden of the Aziz Nesin Foundation (Aziz Nesin, Sehap Bakıoğlu, Elif Naci, Erkan ve İsmail Avcı)

evvel, İstiklal Caddesi'nde eşimle yürüyoruz. Emel hanım bana Lazların tarihi ile ilgili bir kitabı heyecanla gösteriyor. Bir bakıyoruz ki, benim yapmış olduğum folklor desenleri kapakta. Arka kapakta da ‘Kapak: Anonim’ yazılı...”.

Tekcan, Almanya dönüşünde Münih Akademisi başta olmak üzere, birçok akademide, özgün baskı eğitimi üzerine yaptığı araştırmalar ve çalışmalarla ilgili hazırladığı bir raporu eğitim enstitülerinde baskı atölyeleri kurulması için, Milli Eğitim Bakanlığı'na sunar. Böylelikle Anadolu'daki bu kurumlarda da, gravür ve serigrafi atölyelerinin açılmasında etkili olur. 1989'da Atatürk Eğitim Enstitüsü Baskı Atölyeleri'ni kurar. Bu atölyelerde serigrafi, gravür ve litografi teknikleriyle baskı resim derslerine başlar. Aynı dönemde önce Kuyubaşı, sonra Söğütlüçesme'de oluşturduğu ve daha sonra Çamlıca'ya taşıyacağı ilk özel baskı atölyesini oluşturur. İleriki yıllarda Çamlıca Sanat Evi atölyesinde pek çok sanatçı çalışır ve üretir. Bugün bu gelenek İstanbul Grafik Sanatlar Müzesi'nin içinde yer alan Tekcan Özgünbaskı Atölyesi'nde devam etmektedir. Karşılıklı fikir alışverişlerinin yapıldığı üretken bir ortam yaratılmıştır.

İzlenilen yanlış politikalarından kaynaklanan, 1974'te başlayan bir eğitime küskünlük dönemi akademiden aldığı bir çağın üzerine 1976'da son bulur. Tekcan, bunu şöyle anlatır; “ 1974'te Milliyetçi Cephe Hükümetleri gelip kurumları istila ediyorlar. Büyük zahmetler ve kişisel özveri ve çabalarla kurulan atölyelerde bir standardizasyon ve kasıtlı yönlendirmeler yaşıyor. İçinde çalışırken sahibiymişsiniz gibi hissettiğiniz ortamlar elinizden alınıyor. O anda oranın yabancıısı konumuna düşürülüyorsunuz. İşte o zaman, ben de kendime ait bir atölye kurup orada çalışmayı tercih ediyorum. Sonra, Gündüz Gölünü geliyor ve ‘seni akademiye alsak’ diyor. Olur-olmaz derken, akademi başkanı Prof. Sadun Ersin ve Prof. Erdoğan Aksel ile görüşüyoruz ve 1976'da göreve başlıyorum. Tekcan, bugün Mimar Sinan Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi olarak anılan, Güzel Sanatlar Akademisi Grafik Bölümü'nde serigrafi atölyesini kurarak öğretim üyeliğine başlar.

O günden bugünlere dek, eğitimciliğine hiç aksatmadan devam eder. Eğitim ve sanatsal üretim bir arada yürür. Akademî'nin asırlık geleneğinden kaynaklanan sanat ortamı, kuruma bağlı Resim Heykel Müzesi sanat heyecanını canlı tutmaya devam eder. İmkanlar daha geniş, tartışma ortamları daha zengindir. Kendi deyimiyle sanat adına en gelişmiş mutfak burasıdır. 1977 yılından başlayarak Yugoslavya, Norveç, İsviçre, İngiltere, Çin, İtalya gibi pek çok ülkede bienal ve sergilerde, özgün baskı işleriyle adını yurtdışında da duyurmaya başlar. 1984'te özgün baskıları yanı sıra yağlıboya çalışmalara başlar. 1986'da profesörlük ünvanı alır. Bir yıl sonra Yugoslavya'da Sarajevo Sanat Akademisi'ne, özgün baskıdaki yeni buluşlarını ve teknikleri tanıtmak üzere, misafir öğretim üyesi olarak davet edilir. Ayrıca burada Sarajevo Akademisi Galerisi'nde düzenlenen büyük bir sergide sanatçının eserleri izleyiciye sunulur.

Uzun yıllar kültürlerin barış içinde aradıklarına duyulan özlemin görsel dildeki şiirsel anlatımını yakalamaya çalışan Tekcan, 80'li yıllardan başlayarak, Roma'dan Selçuklu'ya, Osmanlı minyatüründen ilk çağ duvar resimlerine, her dönemde karşısına çıkan at figürüne, bağnazlıktan kurtulmuş özgür bir iletişimin sembolü olarak eserlerine yansıtmaya başlar. Aynı dönemlerde, İstanbul'un keşmekeşinden biraz da olsa uzaklaşmak, Karadeniz'e duyduğu özlemi bir nebze olsun dindirebilmek ve Riva sahilinde, çiftliklerde çok sevdiği atlara yakınlaşabilmek için bir kır evi inşa eder.

1989 eğitimciliğinde bir dönüm noktasıdır. Uzun süredir çalıştığı Güzel Sanatlar Anadolu Lisesi projesi hayata geçer. Ayrıca yine bu yıl Mimar Sinan Üniversitesi Grafik Bölümü'nde bölüm başkanlığına seçilir. Bu dönemde, grafik eğitimine yenilikçi ve atılcı yaklaşımı ile maddi olanaksızlıklara rağmen kişisel çabalarla bölümde, çağdaş grafik eğitiminin gereği olan bilgisayar destekli eğitimi başlatır. Tekcan 1994-95 yılları arasında Güzel Snatlar Fakültesi dekanı olarak görev alır. Aynı dönemde Mimar Sina Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi öğretim elemanlarını tanıtıcı bir kitap niteliği taşıyan, ‘Osman Hamdi'den günümüze, Güzel Sanatlar Fakültesi'nde Kim Kimdir’ adlı kitabın hazırlanmasını sağlar. 1995 sonbaharında İstanbul'da Milli Reasürans Sanat Galerisi'nde geniş kapsamlı bir retrospektif sergi olan 35. yıl sergisini düzenler.

Tekcan, 1996 yılı ile birlikte temposunu eğitimci olarak bir parça düşürmek ve üretim ağırlığını daha çok sanat çalışmalarına yöneltmek isterse de ülkenin gereksinimleri buna izin vermez. Türkiye'de devlet üniversitelerinin karşılamadığı büyük bir ihtiyaca vakıf üniversiteleri cevap vermeye başlamıştır. İsrarlı ricaları kıramıyarak, 1997 yılında Yeditepe Üniversitesi'nin kuruluşunda bulunur ve güzel sanatlar fakültesinin de kurucu dekanlığını üstlenir. Burada hayalini kurduğu, olanakların daha geniş olduğu ve çağdaş sanat eğitimine model oluşturacak bir eğitim programını çok geniş bir öğretim kadrosu ile hayata geçirir.

Yine aynı yıllarda, kızlarının da iş hayatında kendisine destek olması ile birlikte gerek atölyenin ve gerekse galerinin ulusal ve uluslar arası etkinlikleri artırarak devam eder. 1998 yılında birçok yurtdışı serginin yanı sıra, yabancı sanatçıların atölyede çalışması ve sanat kurumlarında tecrübelerinin paylaşılması sağlanır. Yine 1998 yılında Türkiye'de ilk kez Cumhurbaşkanlığı Köşkü'nde 30'un üzerinde sanatçının eserlerinden oluşan bir koleksiyon ile ‘Türk Çağdaş Sanatı’ sergisinin düzenlenmesine öncülük eder, dönemin Cumhurbaşkanı Sn. Süleyman Demirel'in dikkatini, sanatın ve kültürün uluslararası iletişimdeki önemi konusuna çeker.

book about the history of Laz. One of those greeting card images appeared on the cover. On the back was an attribution that read: “ Cover: Anonymous”.

Upon returning from Germany, where he had done extensive research on the subjects of original print-making and training in it not only at the Munich academy but at many other institutions as well. Tekcan prepared a report that he submitted to the education ministry. Among the report's findings was a recommendation that print shops be set up at the ministry's teacher-training institutes. Tekcan's report was to be influential in the establishment of engraving and serigraphy studios in schools all over the country.

Tekcan himself set up printing workshops at the Atatürk teacher training school after joining the institute's faculty in 1968 and began giving instruction in the techniques and arts of engraving, serigraphy and lithography. Around the same time he set up his first private printing shop in Kuyubaşı. This was followed by another in Söğütlüçesme before the move to his present studio at Çamlıca which was, over the years, to become a productive and creative venue at which many artists were to come together, work, and exchange ideas.

In 1971 there began a brief period during which, because of domestic political conflict, Tekcan elected distance himself from the educational scene. It was shortlived and ended in 1976 when he received an invitation from the Fine Arts Academy. Concerning these two years

Tekcan says “Once in power, the (right-wing) Nationalist Front governments of 1974 began launching attacks on established institutions everywhere. Their so-called “standardization” was in fact a deliberate effort to take control of shops and studios that had been set up by virtue of an enormous amount of personal effort, sacrifice and struggle.

Places that you had been as comfortable working in as if you'd been in your own home were suddenly being wrested from your hands and all of a sudden you were reduced to the position of an outsider in them. It was at that point that I said “Well I'd rather go and set up a studio of my own to work in then.”

Later Gündüz Gölünü approached me, suggesting a position at the Academy. We debated it but I eventually found myself in a meeting with Professor Sadun Ersin (the Academy president) and Professor Erdoğan Aksel. In 1976, I joined them. Tekcan's first duty was to set up a serigraphy shop and begin instruction there as part of the Graphics Department of the Fine Arts Academy - what is known today as the Faculty of Fine Arts of Mimar Sinan University.

Since then, Tekcan has never again distanced himself from education, but rather pursues education and artistic production side by side. He adapted to the Academy's artistic milieu, with its century-old traditions, and devoted himself to revitalizing the artistic energies of the Academy's Museum of Painting and Sculpture. He discovered that he was now capable of addressing a wider circle in which the range of debate was much richer. The Academy, in his words, was a kitchen that laid out a fine spread. From 1977 onward, Tekcan's name began appearing with greater and greater frequency in the catalogs of some of the world's most prestigious original-print exhibitions and biennials in countries like Yugoslavia, Norway, Switzerland, Great Britain, China and Italy. In 1984 Tekcan began to paint in oils while continuing to do prints. He received his professorship in 1986 and a year later was invited to be a guest instructor at the Sarajevo Academy of Arts. He spent a year at the academy, demonstrating his own techniques and discoveries in the field of original prints. Tekcan's sojourn at the academy was also distinguished by a great exhibition at its gallery in which his works were put on display.

For years Tekcan has strived to capture, in visual language, the poetic expressions of the longings that different cultures felt in their search for peace. In the 80's the figures of horses – symbolic of free and seamless communication appearing in art ranging from the earliest cave-paintings to that of the Romans and Seljuks and Ottoman miniatures - began appearing in Tekcan's works. Not by coincidence, this period was also marked by the construction of a country house that would give Tekcan an opportunity to occasionally get away from the bustle and hubbub of İstanbul while also placating some of his longing for the Black Sea and giving him a chance to be close once again to horses there by the sea and amongst the farms of Riva.

1989 was another turning-point in Tekcan's career as an educator for that is the year that the Fine Arts Lycee project he had been working on for years was finally realized. It was also the year that he was elected chairman of the Graphics Department of Mimar Sinan University. Thanks to his personal efforts and innovative approach to education, and despite the financial difficulties involved, a CAD (computer-aided design) program was introduced as part of the graphic department's education program in order to familiarize students with the creative power of the technology that they would be using in the course of the professional careers. Tekcan became dean of the Faculty of Fine Arts during the 1994-95 academic year. In that capacity he supervised the publication of a book designed to serve as a handbook on the history of the academy and as a “Who's Who” of its members. In the fall of 1995, a comprehensive thirty-five year retrospective of Tekcan's work was held at the Milli Reasürans art gallery in İstanbul.

Upon the arrival of 1996, although Tekcan decided to decrease his pace as an educator and redirect his production efforts towards artistic creations, the demands of the country at the time would not permit this. Private universities began to respond to the expansive needs which state universities were insufficient in satisfying. Unable to turn away persistent requests, he was present at the establishment of Yeditepe University in 1997 and assumed the position of founding dean of its School of Fine Arts. There, together with a broad cadre of educators, he realized his vision of an educational program sustained by a broader spectrum of facilities that would serve as a model for modern art education.

During the same period, with the support of his daughters in his professional life, the national and international functions of both the workshop and the gallery continued to expand. In 1998, along with many ongoing domestic and international exhibits, foreign artists were actively sharing their experience and skill with artistic institutions, and partaking in workshop production. Also in 1998, he pioneered the organization of the inaugural “Turkish Modern Art” exhibit which took place at the Presidential Palace, and was comprised of a collection of pieces contributed by over 30 artists, drawing President Suleyman Demirel's attention to the significance of art and culture in international communication.

With the new millennium, it became evident that the facilities of the workshop and the exhibit area of the gallery were too limited to support the futuristic vision of the art house, which was rapidly moving toward an institutional

1986, Asya Avrupa Bienali'nde Ödül Almış Sanatçılar Asia - Europe Biennial with Awards Winning Artists

1998, “Türk Çağdaş Sanatı” sergisinde Dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel ve Nazmiye Demirel ile “Turkish Modern Art”, With the Former President Süleyman Demirel and His Wife Nazmiye Demirel

2004, Dönemin Washington Büyükelçisi Faruk Loğoğlu'na Süleymanname Hakkında Bilgi Verirken While He's Explaining Süleymanname to Former Ambassador Faruk Loğoğlu

2004, Süleyman Saim Tekcan ve Elvan Tekcan Washington'da, Basın Toplantısında At Press Meeting in Washington D. C.

2004, IMOGA Açılış / Openning of IMOGA

IMOGA - İstanbul Grafik Sanatlar Müzesi
IMOGA - Istanbul Museum of Graphic Arts

2004, IMOGA Açılış / Openning of IMOGA
Muztafa İsen (Kültür Bakanı Baş Müsteşarı / Under Secretary of Culture and Tourism Ministry), Süleyman Saim Tekcan, Mehmet Çakır (Üsküdar Belediye Başkanı / Mayor of Üsküdar), Elvan Tekcan, Eda Tekcan

2000'li yıllara gelindiğinde artık atölyenin olanakları ve galerinin sergileme mekanları, kurumsal bir yapıya doğru hızla yol alan sanat evinin geleceğe dönük vizyonuna dar gelmeye başlar. Bunun farkına varan Tekcan bu andan itibaren uzun süredir kafasında kurguladığı ‘Müze’ projesini hayata geçirmek üzere çalışmalarına başlar. Öncelikle uygun bir arsa alınır ve proje çalışmalarına başlanır.

Bu dönemde kurumun uluslar arası ilişkileri de hız kazanmıştır. Amerika’dan gelen bir teklif üzerine büyük bir sergi organizasyonu için görüşmeler başlamıştır. 2004 yılı hem bu sergi projesinin, hem de müze projesinin hayata geçtiği yıl olur.

Ekim 2004’te Amerika Birleşik Devletleri, Washington D.C.’de Meridian International Center’da, müze henüz açılmadan ilk etkinliğini yapar ve 75 eserlik büyük bir koleksiyon burada Amerikalı sanatseverlerin beğenisine sunulur. ‘Anatolian Impressions; Artists Prints from the Studio of Master Tekcan’ adlı sergi Türkiye’de çağdaş sanatın geldiği noktayı tanıtmaya ve özgün baskı sanatının ulaştığı uluslar arası kaliteyi taşıması açısından son derece anlamlı bir misyonu hizmet eder. Sergi 2005 yılının ilk aylarında ise NY’da izleyici ile buluşur.

2005 yılı IMOGA’ nın Türkiye’ de sanatseverlerle buluşmasının yoğun olarak yaşandığı, gerek Nişantasi’ nda ki galerinin ve gerek müze binasının çeşitli etkinlikler ve sergiler ile izleyisiyle “IMOGA” kimliği ile tanıştığı bir yıl olur. Artık müze hayatının akışını yakalamıştır. Seneler içinde yurt içi ve yurt dışından pek çok ziyaretçi sanatçı, sanatsever, öğrenci, akademisyen bu mekanda anılar var edip, biriktirmeye , bir yandan da eserler çoğaltmaya başlamıştır.

2006 yılı, Süleyman Saim Tekcan’ın 45. sanat yılı olarak öne çıkar. Türkiye’nin çeşitli şehirlerinde özel sergilerinin yanı sıra İş Bankası Kybele Sanat Galerisi’ nde büyük bir retrospektif sergi düzenlenir. Bu sergi de sanatçının tüm sanatsal dönemleri ve çeşitli tekniklerle üretmiş olduğu eserleri bir arada izleyici karşısına çıkar .

2007 yılında, sanat üretimi ve sergiler hız kesmeden devam ederken, Süleyman Saim Tekcan ’ın hayat boyu biriken tecrübeleri ve sorumlulukları yine peşini bırakmaz ve aylar süren ısrarlı görüşmeler sonucu, Işık Üniversitesi’nin yıllardır sabırla beklediği projeye olumlu cevap verir. İMOGA artık yürümeye başlamış, yeni bir bebeğin dünyaya gelmesine engel kalmamıştır.

Yeniden eğitimci kimliği ön plana geçer ve Maslak Kampüsü’n de olağanüstü bir çalışma ile çok kısa sürede büyük deneyimleri çatısı altında toplamayı başaran bir Güzel Sanatlar Fakültesi’nin kurucu dekanlığını hayata geçirir. Üç yıl boyunca durmaksızın ve tek bir gün olahi izin yapmaksızın bu fakültenin eğitiminin ve ruhunun kalıcı biçimde oluşması ve oturması için hem eğitimci, hem yönetici olarak uğraş ve emek verir. Bu esnada sanatçı olarak da üretimi sürdürmektedir, sergiler hız kesmeden devam etmektedir.

2010 yılı geldiğinde, bir sonraki senede kutlayacağı 50. sanat yılı için yoğun bir biçimde atölye çalışmalarına ağırlık verir. Eğitimciliğine devam ederken, dekanlık görevini ekip arkadaşlarına devrederek, onların hep yanında deneyimleri ile var olmaya devam eder.

2011 yılı, 50. sanat yılı’nın heyecanı ve coşkusu ile hızlı biçimde gelir ve yoğun tempolu devam eder. İlk sergi Çırağan Saray’ında yapılır. Ardından Ankara’ da Arete Sanat Galerisi’nde, özel hazırlanan bir yayın ile beraber, 50. yıla özel üretilen bir dizi eser ile görkemli bir sergi gerçekleşir. 50. yıl ile beraber, Süleyman Saim Tekcan’ın sanatının ustalık dönemi de farklı bir tepe noktaya ulaşmıştır artık .Sanat izleyicileri ve sanat dünyasının düşünce insanları büyük beğeni ve keyifle, usta ile alışverişe girerler.

50.yıl sergileri dizisi, Süleyman Saim Tekcan’ın hep arzu ettiği müze, ilk Avrupa Gençlik Olimpiyatları açılışı ve etkinlikleri ile beraber, binlerce Türk ve Avrupalı izleyicinin katılımı ile Trabzon’da bir sergi organizasyonu ile taçlanır.

2011 yılı 50. yılın bereketi ile hızını kesmeden izleyici ile buluşmalarına devam eder.

2012 yılından itibaren sanatçı’nın artık eğitim hayatındaki yoğunluğu minimize ettiğini ve hayatında belki de ilk kez sanatçı kimliğini ön plana aldığını görürüz.

Bu dönemde büyük boy tuvaler üzerine yağlıboya eserler ağırlık kazanır. Aynı zamanda taş, bronz ve ahşap heykeller farklı boyutlarda vücuda gelmeye devam eder. 2013-2015 süresince, sanat üretimi büyük bir hız kazanan biçimde tuvaler, heykeller, gravürler, sanat projeleri, yeni kitaplar ve daha pek çok paylaşım ile verimli, heyecanlı, üretken bir tempoda zaman ile yarışır nitelikte bir döngü ile hayat bulur. Müze, sanatçının sürekli varlığı ile yaşayan döngüsel, üreten bir mekan niteliği kazanır, atölyeler nefessiz bir üretime şahitlik eder. Bütün bu hızlı ve motivasyonu yüksek dönem, sayısız sergi organizasyonları, söyleşiler, eğitime hizmet veren paylaşımlar ile ürünleri farklı mecralara ve biçimlere yayılan bir süreci var eder.

Yurtiçinde ve yurtdışında sayısız sergilere katılmış, ödülleri almış çağdaş eğitimin hizmetinde olmaktan mutluluk duymuş bu çalışkan ve işine daima saygılı sanatçı bize yalnız sanatıyla değil,dışa dönük ama içte hep huzuru koruyan, karşılıklı anlayış ve sevgiye dayanan yaşamıyla da mesajlar verir. Onun dünya sanatçıları arasında yer almasını sağlayan, işte bu sanatı ile özdeşleşmiş yaşamıdır.

structure. Upon realizing this, Tekcan initiated work on the “Museum” project which had been occupying his thoughts for quite some time. First, an appropriate site was acquired, and the project was commenced. During this period, the organization’s international relations had gained momentum. Upon receiving a proposal from the United States of America, discussions for the organization of a large exhibit were underway. 2004 would mark the year in which both this exhibit project and the museum project were initiated. In October 2004, the museum’s first function, without yet having opened, took place at Meridian International Center in Washington, D.C., at which a large collection of 75 pieces of his works were displayed for American art enthusiasts. The exhibit, entitled ‘Anatolian Impressions; Artists Prints from the Studio of Master Tekcan’ served a highly significant purpose from the perspective of reflecting the international quality of original print art and expressing the point to which modern art in Turkey has progressed. The exhibit was subsequently shown in New York during the initial months of 2005.

In December 2004, Tekcan experienced the joy of realizing his greatest dream. The Istanbul Museum of Graphic Arts, IMOGA, opened amid the presence of thousands of art enthusiasts, drawing immense attention, and took its distinguished place among Turkey’s artistic life. The structure is the result of 30 years of artistic friendships and the creations that generated from them. The museum collection has world-wide significance as well: over 1800 original prints from more than 150 artists are archived, documented, and -when conditions permit- are presented for exhibit, within the IMOGA structure. With the addition of the gallery which opened in Nisantasi in 2005, museum communications became even more effective. Today, with regard to artistic creations in the field of original print, whether in terms of education or the presentation of accredited creations to art connoisseurs, IMOGA is the institution which has assumed the foremost role.

The year 2005 is one in which IMOGA became a location where art enthusiasts came together quite often, and whether it be the gallery in Nişantasi or the museum, various functions and exhibits were brought together with the “IMOGA” identity. The museum began pulsing with visiting artists from both within the country and abroad; while many art enthusiasts, students and academics created and accumulated memories in this space, while increasing the amount of artwork in the museum.

2006 comes to the fore as Süleyman Saim Tekcan’s 45th year in art. Along with special exhibits in various cities throughout Turkey, an expansive retrospective exhibit was organized at the İş Bankası Kybele Art Gallery. At this exhibit, all of the artist’s creative periods and works developed through various techniques are displayed for viewers.

In 2007, while the rapid pace of creative production and exhibits continued, the accumulation of a lifetime of experience and responsibilities once again transformed into a positive response by Tekcan to lengthy and persistent meetings with Işık University for a project which they had patiently waited for years to be realized. IMOGA had reached the stage where it was able to stand on its own, so there was no obstacle to a new birth. Wearing his educator hat once again, Tekcan worked extraordinarily hard and with unwavering commitment as the founding Dean, to establish the Fine Arts Faculty of Işık University at the Maslak campus, bringing together an abundance of experience in the field. For three years, both as an educator and as a Dean, he worked tirelessly and without taking a single day off, to ensure that the quality of education and spirit of this faculty would be sustained for years to come. Throughout this period, the artist continued to produce artwork and exhibits were as frequent as ever.

With the arrival of 2010, Tekcan entered a period of intense workshop production in preparation for this 50th year in art, which would be upon him the following year. While continuing as an educator, he passed on his responsibilities as dean to his colleagues and remains committed to them by imparting upon them his accumulation of experience.

2011, Tekcan’s 50th year in art, arrives with enthusiasm and excitement, and continues with intense momentum. The first exhibit is organized at Çırağan Palace. This is followed by a magnificent exhibit at Arete Art Gallery in Ankara, with a special edition publication commemorating the occasion and a series of artwork produced especially for his 50th year. With his 50th year in art, Süleyman Saim Tekcan’s master period has reached yet another pinnacle. Art enthusiasts and thinkers in the art world alike enter into a spirited and joyful exchange with the master artist.

The 50th year exhibit series is crowned by the achievement of one of Süleyman Saim Tekcan’s lifetime goals; as he had always desired, the first European Youth Olympics opening ceremonies coupled with the participation of Turkish and European spectators added to the majestic setting of the opening of his 50th year exhibit in Trabzon.

He continues to meet with art viewers with the abundance of his 50th year, in 2011, without losing momentum.

In 2012 we witness that the artist has minimized the intensity of education in his life, and perhaps for the first time, has put his artistic identity in the foreground.

During this period, oil paintings on large canvas are emphasized. At the same time stone, bronze and wood sculptures of different dimensions continue to come into existence. During the period of 2013-2015, canvases, sculptures, etchings, art projects, new books and other activities contribute to an exciting, productive pace, as if racing against time. The museum takes on an atmosphere of a living, evolving place through the artists constant presence there, while the workshops witness a breathless pace of production. This entire fast-paced, highly motivated period results in the creation of countless exhibits, interviews and educational contributions carrying his works to different settings and mediums.

Both as an honored artist who has participated in countless exhibitions in Turkey and abroad and as an educator who has always taken pleasure in a positive and modern approach to education and respect for what he does, Tekcan has much to tell us not only through his art, but also through an attitude towards life that is always outgoing, is capable of preserving inner peace, and is rooted in the notions of mutual understanding and compassion. It is a way of life that is at one with his art and this is what ensures Tekcan a place among the artists of the world.

2011, Süleyman Saim Tekcan, Emel Tekcan, EdaTekcan, Elvan Tekcan ve Torunları ile
With His Wife, Daughters and Grandchildren

2011, Süleyman Saim Tekcan, Emel Tekcan, EdaTekcan, Elvan Tekcan ve Torunları ile
With His Wife, Daughters and Grandchildren

KİŞİSEL SERGİLER

1976-77 İstanbul ve İzmir’de kişisel sergi; 1978 İstanbul kişisel sergi; 1982 İstanbul’da kişisel sergi; 1984 Vakko Sanat Galerisi özgün baskı resim sergisi, Ankara; 1984 Garanti Bankası yağlıboya sergisi, İstanbul; 1987 Destek Sanat Galerisi, özgün baskı resim ve yağlıboya sergisi, İstanbul; 1988 Özgün baskı resim sergisi, Roma, İtalya; 1988 Vakko Sanat Galerisi özgün baskı sergisi, İstanbul, İzmir; 1989 Kişisel özgün baskı resim sergisi, Viyana, Avusturya; 1990 Özgün baskı resim sergisi, Bayreuth, Almanya; 1990 Garanti Bankası Sanat Galerisi resim ve özgün baskı resim sergisi, İstanbul; 1991 Özgün baskı resim sergisi, Bonn, Almanya; 1992 Armoni Sanat Galerisi, Ankara; 1993 Artisan Sanat Galerisi, İstanbul; 1997 Orkun Ozan Sanat Galerisi, Antalya; 1997 Ayvalık Sanat Galerisi; 1997 Köln Sanat Fuarı,İnge Beckermannın Sanat Galerisi; 1997 Çağdaş Türk Resim Sanatı Sergisi .Köln -Almanya; 1998 Siyah Beyaz Sanat Galerisi, Ankara; 1998 Tolga Eti Sanat Galerisi, İstanbul; 1999 Kütahya Porselen Sanat Galerisi açılış sergisi,İstanbul; 1999 Türkiye’den Sanat Sergisi ,Köln,Ankara; 2000 Siyah Beyaz galerisi”Beyaz ve Siyah Atlar ve Anıtsal resimler” ,Ankara; 2000 Galeri Selvin “Bronz Atlar Sergisi”, Ankara; 2000 Artisan “Bronz Atlar Sergisi”İstanbul; 2001 İzmir Vakko Sanat Galerisi “Bronz Atlar Sergisi”.İzmir; 2002 Kare Sanat Galerisi “Bronz Atlar Sergisi”,İstanbul; 2003 Cream Art Sanat Galerisi Yağlıboya Sergisi,İstanbul; 2003 Myra Sanat Galerisi Gravür Sergisi, İstanbul; 2004 Ortaköy Sanat Galerisi Resim Sergisi,İstanbul; 2004 Myra Sanat Galerisi Yağlıboya Sergisi, Sanat Fuarı, İstanbul; 2004 “Artist Prints from the Studio of Master Tekcan”Meridian Foundation, Washington USA; 2005 “Artist Prints from the Studio of Master Tekcan”National Art Club,New York,USA; 2005 Ura Art Galerisi; 2005 Açık Sanat Galerisi ,Denizli; 2005 Trabzon Belediyesi Kültür Müdürlüğü Sanat Galerisi; 2005 Bilkent Üniversitesi Kütüphanesi Müdürlüğü Sanat Galerisi; 2006 Orkun Ozan Sanat Galerisi; 2006 45. Retrospektif Sergisi, İş Bankası Sanat Galerisi, İstanbul; 2006 Maya Sanat galerisi Sergisi,Mersin; 2007 Galeri Selvin Garvür Sergisi,İstanbul; 2007 İzmir Türk- Amerikan Derneği Sergisi; 2007 Gazi Ün. Resim ve Heykel Müzesi Retrospektif Sergisi,Ankara; 2007 Süleyman Demirel Kültür Merkezi Sanat Galerisi Sergisi, Konya; 2008 Almelek Sanat Galerisi, İstanbul; 2008 Cadebostan Kültür Merkezi Baskı Retrospektifi Sergisi, İstanbul; 2008 Ekavart Sanat Galerisi, İstanbul; 2009 Balıkesir Üniversitesi Sergi Salonu, Balıkesir; 2009 Elele Sanat Galerisi, Ankara; 2009 Kızıltoprak Sanat Galerisi, İstanbul; 2010 Galeri Altan, Adana; 2011 50. Yıl Sergisi, Çırağan Sarayı, İstanbul; 2011 50. Yıl Sergisi, Arete Sanat Galerisi, Ankara; 2011 50. Yıl Sergisi, FMV Işık Galeri, Nişantaşı, İstanbul; 2011 50. Sanat Yılı Retrospektif Sergisi Beşiktaş Çağdaş, İstanbul; 2012 Galeri Işık Gravür Sergisi, İstanbul; 2012 Fuaye Sanat Galerisi , Ayvalık; 2012 Mabeyn Gallery Tüyap Sanat Fuarı Sergisi İstanbul; 2013 Mabeyn Gallery, İstanbul; 2013 Kedi Kültür Sanat Merkezi, İzmir; 2014 Galeri Fe, ATNAĞME Gravür, Yağlıboya-Heykel Sergisi, İstanbul; 2014 Platform A, Taurus Sanat Merkezi, Ankara, 2014ATNAĞME Gravür, Yağlıboya-Heykel Sergisi, FMV Işık Galeri, Nişantaşı, İstanbul, 2014 Uludağ Üniversitesi Rektörlük Sanat Galerisi, Retrospektif Sergisi, Bursa, 2015 Sakarya Büyükşehir Belediyesi, ‘At nağme Gravürleri’, Sakarya, 2015 Bakraç Sanat Galerisi,Resim Sergisi, İstanbul, 2015 ‘At Nağme’ Sergisi, Galeri Işık, İstanbul, 2015 İstanbul Kültür Üniversitesi Sanat Galerisi, ‘Atlar ve İdoller’ Resim- Heykel Sergisi, İstanbul, 2015 Orkun Ozan Sanat Galerisi, ‘At nağme’ Heykel, Resim ve Gravürleri Sergisi, Antalya, 2017 FMV Işık Galeri, Maslak, İstanbul, 2017 IMOGA ART SPACE, “Laviler”, Kuzguncuk, İstanbul, 2018 Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Tophane-i Amire, “Döngüsel Seyir” Sergisi, İstanbul, 2018 Şerefiye Samıcı, “Atlar, Hatlar ve Süleymannâme” Sergisi, İstanbul.

KARMA SERGİLER

1977 Grafik Bienali, Lubliyana, Yugoslavya; 1978 4. Uluslararası Grafik Bienali, Fredrikstad, Norveç; 1978 Çağdaş Desen Bienali, Ryeka, Yugoslavya; 1979 Grafik Bienali, Lubliyana, Yugoslavya; 1980 5. Uluslararası Grafik Bienali, Fredrikstad, Norveç; 1981 Grafik Bienali, Lubliyana, Yugoslavya; 1982 G. Uluslararası Grafik Bienali, Fredrikstad, Norveç; 1982 Baskı Bienali, Braford, İngiltere, 1983 I. Uluslararası Baskı Bienali, İtalya; 1983 Grafik Bienali, Lubliyana, Yugoslavya; 1984 Çamlıca Sanat Evi özgün baskı sergisi, İstanbul; 1985 R.O.C. Uluslararası Baskı Bienali, Milliyetçi Çin; 1988 Mini print Bienali, Fredrikstad, Norveç; 1990 Garanti Bankası Sanat Galerisi Resim ve Özgün Baskı Resim Sergisi, İstanbul; 1991 Çağdaş Türk Grafik Sanatı Sergisi, Saint Niklaas, Brüksel, Belçika; 1992 10. Uluslararası Grafik Trienali, Fredrikstad, Norveç; 1994 Türk Özgün Baskı Resim Sanatı Sergisi, Capitol Art Gallery, İstanbul; 1995 Uluslararası Miniprint Trienali, Tokyo, Japonya; 1998 Bilim Sanat Galerisi 75. Yıl Karma Sergisi, Dolmabahçe Kültür Merkezi, İstanbul; 1999 Siyah Beyaz Sanat Galerisi 15. Yıl Karma Sergisi, Ankara; 1999 “Hocalar ve Hocaların Hocaları”Sergisi,Vakko Sanat Galerisi; 1999 “Hocalar ve Hocaların Hocaları”Sergisi,Emlak Sanat Galerisi,Beyoğlu/İstanbul; 2005 Orta Doğu Teknik Üniversitesi 6. Sanat Festivali; 2005 Ege Sanat Fuarı ,Ege Üniversitesi; 2005 Begüm Sanat Galerisi,İzmir; 2006 Orta Doğu Teknik Üniversitesi 7. Sanat Festivali; 2006 Ürün Sanat Galerisi ,İstanbul; 2006 Açık Sanat Galerisi,Denizli; 2006 Alaçatı Sanat Galerisi,İzmir; 2006 Ura Sanat Galerisi,İzmir; 2006 PSG Sergisi,İzmir; 2006 Mine Sanat Galerisi; 2007 Palet Sanat Galerisi Karma Sergi; 2007 Altamira Sanat Galerisi; 2007 Alaçatı Sanat Galerisi; 2007 Cadebostan Kültür Merkezi, Eskişehir, İstanbul; 2007 Dışişleri Bakanlığı Sanat Galerisi, Ankara; 2009 ODTÜ Sanat Festivali; 2009 Cadebostan Kültür Merkezi, Natümort Sergisi, İstanbul; 2010 Toprak Sanat Galerisi, İmoga’dan Ustalar Sergisi, İstanbul. 2011 ‘Türkiye’de Baskıresme Bakmak’ Çağdaş Sanatlar Müzesi, Eskişehir, 2011 Buluşma 1 -Galeri Fe- İstanbul, 2012 Mıamı Solo Turkish Artist Karma Sergi, Mıamı, 2012 ODTÜ Sanat Festivali,Ankara, 2012 Arete Sanat Galerisi, Ankara, 2012 RH Gallery, İstanbul, 2012 Artisan Sanat Galerisi, İstanbul, 2012 Nurof Sanat Galerisi, Ankara, 2013 -Özgür ve 90 - isimli Cumhuriyet Resepsiyonu Sergisi Berlin, 2013 -İki Sanatçı İki Kuşak - Özgün Baskıresim Sergisi, Tüze Sanat Evi İstanbul, 2013 MKM Beşiktaş Çağdaş Yolu Trabzondan Geçen Sanatçılar Sergisi, İstanbul, 2013 Artshop Sanat Galerisi İmoga Koleksiyonu Sergisi, İzmir, 2013 Kav Sanat Galerisi, Ankara, 2013 MKM Beşiktaş Çağdaş -unutmamak sergisi -, İstanbul, 2013 Egeart Sanat Günleri Sergisi, İzmir, 2014 Kav sanat Galerisi, ‘Karma Sergi I’, Ankara, 2014 Almelek Sanat Galerisi, ‘25 yıl -25 sanatçı’Sergisi, İstanbul, 2014 Galerim Sanat Galerisi ‘İmoga Koleksiyonu’ Sergisi, 2014 Art Şişli, ‘Renkler Cumhuriyeti’ Resim Sergisi, 2014 Galeri Fe ‘ Buluşma IV’, İstanbul, 2014 D’art Sanat Galerisi, ‘Başlangıç’ Sergisi, İstanbul, 2015 Swiss Otel , Büyük Efes Sanat Günleri, İzmir, 2015 Ürün Sanat Galerisi,’20.yıl Sergisi, İstanbul, 2015 Kav Sanat Galerisi 3. yaz karma sergisi, Ankara, 2015 Edition .101 Özgün baskı seçkisi, Artnext, İstanbul, 2015 İmoga Koleksiyon Sergisi, Enka Okulları, İstanbul, 2015 İmoga Koleksiyon Sergisi, İdil Sanat Galerisi, İstanbul.

KURDUÇU ATÖLYELER

İstanbul Atatürk Eğitim Fakültesi Gravür, Litografi, Serigrafi Atölyelerini, İstanbul Teknik Üniversitesi Gravür, Serigrafi Aölyeleri, İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Gravür, Serigrafi Atölyeri ile Çamlıca Sanat Evi ve IMOGA, İstanbul Grafik Sanatlar Müzesi Artess Özgün Baskı Atölyesi Gravür, Serigrafi, Litografi, Işık Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Özgün Baskı Atölyeleri’ni kurdu.

ÖDÜLLER

1982 Resim ve Heykel Müzeleri Derneği Günümüz Sanatçıları Baskı Ödülü; 1985 Viking Kağıt Sanayi Baskı Resim Yarışması Başarı Ödülü; 1986 Bangladesh Asya Bienali Özgün Baskı Dalında Büyük Ödül; 1986 Türkiye Asya-Avrupa Bienali Özgün Baskı dalında Başbakanlık Dostluk ve Barış ÖdülüGümüş Madalya; 1988 49. Devlet Resim ve Heykel Sergisi Özgün Baskı Dalında Büyük Ödülü; 1989 İstanbul Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi Kurucu Ödülü; 1992 Devlet Resim Sergisi Özgün Baskı Dalında İlkincilik Ödülü; 1993 Sanat Kurumu Yılın Sanatçısı Ödülü; 2006 Asya Ödülü,Marmara Üniversitesi ;İMOGA kuruluşu nedeniyle; 2006 İstanbul Rotary Kulübü.2005-2006 Meslek ödülü; 2007 Königswinter Şehri Sanatçısı Ünvanı; 2009 Çağdaş Sanatlar Vakfı IMOGA Kurum Ödülü; 2010 Altamira Sanat Dergisi, Sanata ve Sanat Eğitimine Katkı Ödülü; 2011 Egeart Onur Sanatçısı Ödülü; 2011 1. Uluslararası Akdeniz Art Onur Sanatçısı Ödülü.

MAJOR SOLO EXHIBITIONS

1976-77Solo exhibitions – İstanbul, İzmir, 1978 Solo exhibitions– İstanbul, 1982 Solo exhibitions – İstanbul, Ankara, 1984 Vakko Art Gallery, Orginal Print , Ankara, 1984 Art Gallery of Garanti Bank, Oil Painting, İstanbul, 1987 Destek Art Gallery,Orginal Print and Oil painting, İstanbul, 1988 Orginal Prints, Rome, Italy, 1988 Vakko Art Galley Orginal Print, İstanbul, İzmir, 1989 Orginal Print, Vienna, Austria, 1990 Orginal Print , Bayreuth, Germany, 1990 Garanti Bank Art Galley Oil painting and orginal print, İstanbul, 1991 Orginal Print i, Bonn, Germany, 1992 Armoni Art Galley, Ankara, 1993 Artisan Art Galley, İstanbul, 1997 Orkun Ozan Art Gallery, Antalya, 1997 Ayvalık Art Galley, 1997 Köln Art Fair,İnge Beckermann Art Galley, 1997 Turkish Painting Art Exhibition .Köln -Germany, 1998 Siyah Beyaz Art Gallery, Ankara, 1998 Tolga Eti Art Gallery, İstanbul, 1999 Kütahya Porselen Art Gallery, İstanbul, 1999 Art from Turkey, Köln,Germany, 2000 Siyah Beyaz Art Gallery “Black and White horses and paintings”,Ankara, 2000 Art Gallery Selvin “Bronze Horses Exhibition”,Ankara, 2000 Artisan “Bronze Horses Exhibition”İstanbul, 2001 İzmir Vakko Art Gallery “Bronze Horses Exhibition”, İzmir, 2002 Kare Art Gallery “Bronze Horses Exhibition”,İstanbul, 2003 “Cream Art” Art Gallery, Oil Painting ,İstanbul, 2003 Myra Art Gallery Etching Exhibition, İstanbul, 2004 Ortaköy Art Gallery ,İstanbul, 2004 Myra Art Gallery Oilcolor Exhibition, Contemporary Art Fair, İstanbul, 2004 “Artist Prints from the Studio of Master Tekcan”Meridian Foundation,Washington USA, 2005 “Artist Prints from the Studio of Master Tekcan”National Art Club,New York,USA, 2005 Ura Art Gallery, 2005 Açık Art Gallery ,Denizli, 2005 Trabzon Culture Center Art Gallery, Trabzon, 2005 University of Bilkent Library Art Gallery, Ankara, 2006 Orkun Ozan Art Gallery, 2006 45th Retrospektive Exhibition, İş Bankası Art Gallery, İstanbul, 2006 Maya Art Galley, Mersin, 2007 Art Galley Selvin Eching Exhibition,İstanbul, 2007 İzmir Turk- American Association Exhibition, 2007 University of Gazi State Painting and Sculpture Museums Retrospective Exhibition, Ankara, 2007 Süleyman Demirel Cultural Center Art Gallery Exhibition, Konya, 2008 Almelek Art Gallery, İstanbul, 2008 Cadebostan Kültür Merkezi Print Retrospective Exhibition, İstanbul, 2008 Ekavart Art Gallery, İstanbul, 2009 Balıkesir University, Balıkesir, 2009 Elele Art Gallery, Ankara, 2009 Kızıltoprak Art Gallery, İstanbul, 2010 Gallery Altan, Adana, 2011 50th Year of Art Retrospective, Çırağan Sarayı, İstanbul, 2011 50th Year of Art Retrospective, Arete Sanat Galerisi, Ankara, 2011 50th Year of Art Retrospective, Işık Gallery, Nişantaşı, İstanbul, 2011 50th Year of art Retrospective, Beşiktaş Çağdaş, İstanbul, 2012 Işık Gallery, İstanbul, 2012 Fuaye Art Gallery, Ayvalık, Balıkesir, 2012 Mabeyn Gallery, İstanbul, 2013 Mabeyn Gallery, İstanbul, 2013 Kedi Culture Art Center, İzmir, 2014 Gallery Fe, ATNAĞME Etching, Oilpainting - Sculpture Exhibition, İstanbul, 2014 Platform A, Taurus Art Center, Ankara, 2014 ATNAĞME Etching, Oilpainting - Sculpture Exhibition, Işık Gallery, Nişantaşı, İstanbul, 2014 Uludağ University Rectorship Art Gallery, Retrospective Exhibition, Bursa, 2015 Sakarya Metropolitan Municipality, ‘At nağme Gravürleri’, Sakarya, 2015 Bakraç Art Gallery, Picture Exhibition, İstanbul, 2015 ‘At Nağme’ Exhibition, Gallery Işık, İstanbul, 2015 İstanbul Kültür University Art Gallery, ‘Atlar ve İdoller’ Picture- Sculpture Exhibition, İstanbul, 2015 Orkun Ozan Art Gallery, ‘At nağme’ Sculpture, Picture and Etching Exhibition, Antalya, 2017 FMV Işık Gallery, Maslak, İstanbul, 2017 IMOGA ART SPACE, “Lavis”, Kuzguncuk, İstanbul, 2018 Mimar Sinan Fine Arts University, Tophane-i Amire “A Cyclical Odyssey” Exhibit, İstanbul, 2018 Şerefiye Cistern (Theodosius Cistern),”The Horses, Ottoman Calligraphy and Süleymanname” Exhibit, İstanbul.

MAJOR GROUP EXHIBITIONS

1977 Graphics Biennial, Ljubliana/Yugoslavia, 1978 4th International Graphics Biennial (Fredrikstad/Norway), 1978 Drawings Biennial, Ryeka, Yugoslavia 1979 Graphic Biennial, Yugoslavia , 1979 Graphic Biennial, Yugoslavia, 1980 5th International Graphics Biennial (Fredrikstad, Norway), 1981 Graphic Biennial,Lubliyana Yugoslavia , 1982 6th International Graphics Biennial (Fredrikstad, Norway), 1983 Graphic Biennial, Yugoslavia, 1984 Çamlıca Art House Orginal prints Exhibition, İstanbul, 1985 ROC International Print Biennial, China, 1988 Miniprint Biennial (Fredrikstad/Norway), 1990 Garanti Bank Art Gallery, İstanbul, 1991 Contemporary Turkish Graphic Art Exhibition, Saint Niklaas, Brussels, 1992 10th International Graphic Trienal, Fredikstad, 1994 Capitol Art Gallery, İstanbul, 1995 International Mini - Print Trienal, Tokyo, Japanese, 1998 Bilim Art Gallery 75. group exhibition, Dolmabahçe Culture Center, İstanbul, 1999 Siyah Beyaz Art Gallery 15. Group Exhibition, Ankara, 1999 “Masters and masters of masters” exhibition,Vakko Art Gallery, 1999 “Masters and masters of masters” exhibition,Emlak Art Gallery,Beyoğlu/ İstanbul, 2005 ODTU 6th Art Festival, 2005 Ege Art Fair ,Ege University, 2005 Begüm Art Gallery ,İzmir, 2006 ODTU 7th Art Festival, 2006 Ürün Art Gallery ,İstanbul, 2006 Açık Art Gallery,Denizli, 2006 Alaçatı Art Gallery, İzmir, 2006 Ura Art Gallery, İzmir, 2006 PSG Exhibition, İzmir, 2006 Mine Art Gallery, 2007 Palet Art Gallery Group Exhibition, 2007 Altamira Art Gallery, 2007 Alaçatı Art Gallery, 2007 Cadebostan Kültür Merkezi, Sketches Exhibition, İstanbul, 2007 Ministry of Foreign Affairs Art Gallery, Ankara, 2008 Engraving Workshop - 2008” Ortaköy Art Gallery, İstanbul, 2009 ODTÜ Art Festival, 2010 Toprak Art Gallery, İstanbul, 2011 “ A Glance on printmaking in Turkey”, museum of contemporary art. Eskişehir, 2011 Meeting 1 - galeri Fe - istanbul, 2012 Miami Solo Turkish Artists Group Exhibition, Miami, 2012 METU Art Fest, Ankara, 2012 Arete Art Gallery, Ankara, 2012 RH Gallery, İstanbul, 2012 Artisan Art Gallery, İstanbul, 2012 Nurof Art Gallery, Ankara, 2013 “Freedom and 90” - named exhibition of Republic Reception, Berlin, 2013 Two Masters, Two Generations - original print exhibition, Tüze Art Gallery, İstanbul, 2013 MKM Contemporary Beşiktaş, group exhibition of artists gone through Trabzon, İstanbul, 2013 Artshop Art Gallery, Collection of İmoga Exhibition, İzmir, 2013 KAV Art Gallery, Ankara, 2013 MKM Contemporary Beşiktaş, “exhibition of unforgetting” İstanbul, 2013 Egeart Exhibition of Art Days, İzmir, 2014 KAV Art Gallery, “Group Exhibition I”, Ankara, 2014 Almelek Art Gallery, “25 Years - 25 Artists” Exhibition, İstanbul, 2014 Galerim Art Gallery, ‘İmoga Collection’ Exhibition, 2014 Art Şişli, ‘Renkler Cumhuriyeti’ Picture Exhibition, 2014 Gallery Fe ‘Buluşma IV’, İstanbul, 2014 D’art Art Gallery, ‘Başlangıç’ Exhibition, İstanbul, 2015 Swiss Otel, Büyük Efes Art Days, İzmir, 2015 Ürün Art Gallery, ‘20.yıl’ Exhibition, İstanbul, 2015 Kav Art Gallery 3. Summer Group Exhibition, Ankara, 2015 ‘Edition 101 Özgün baskı seçkisi’, Artnext, İstanbul, 2015 İmoga Collection Exhibition, Enka Okulları, İstanbul, 2015 İmoga Collection Exhibition, İdil Art Gallery, İstanbul.

STUDIOS ESTABLISHED

İstanbul Atatürk Education Faculty’s Etching, Lithography, Silk-screen, Printamking Studios, İstanbul Technical University’s Etching and Silk-screen and Printmaking Studios, İstanbul State Academy of Fine Arts (Mimar Sinan University) Etching and Silk-screen Printmaking Studios, Çamlıca Original Printmaking Studio, Etching, Lithography and Printmaking Studios, Işık University Faculty of Fine Art Printmaking Studios.

MAJOR PRIZES

1982 State Painting and Sculpture Museums Present Day Artists Print Prize, 1985 Viking Paper Industries Printmaking Competition Achievement Prize, 1986 Bangladesh Asian Biennial Original Print Grand Prize, 1986 Turkey Asia-Europe Biennial Prime Ministry Friendship and Peace Prize Silver Medal in Printmaking, 1988 49th State Painting and Sculpture Exhibition Grand Prize, 1989 50th State Painting Sculpture Exhibition Printmaking Third Prize, 1992 State Original Printmaking Exhibition Second Prize, 1993 Art Institution Artist of the Year Prize, 2006 Asia Prize, Marmara University, IMOGA, for the foundation of İstanbul Museum of Graphic Arts, 2006 İstanbul Rotary Club, 2005- 2006 Profession Rewards, 2007 Königswinter City Artist Title, 2009; 2009 Contamporary Arts Foundation İmoga Corporate Award, 2010 Altamira Art Gallery, Award for Contribution to Art and Artistic Education, 2011 Egeart, Award for the honourable artist, 2011 1. International Mediteranean Art, Award for the honourable artist.

